

tilsvarende niveau i andre europæiske lande, henset til procedures særlige mål om at modvirke usikkerhed i jobbet inden for den nationale offentlige sektor, og — såfremt Domstolen ikke finder, at den italienske lovgivning på et abstrakt plan er i strid med EU-retten — kan foranstaltningerne i den omhandlede lovgivning da konkret anses for forholdsmæssige i forhold til det nævnte forfulgte mål af almen interesse?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5.4.2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen (EUT 2011, L 141, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, tingstedet i 's-Hertogenbosch
(Nederlandene) den 15. juni 2022 — X mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**

(Sag C-392/22)

(2022/C 359/35)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Den Haag, tingstedet i 's-Hertogenbosch

Parter i hovedsagen

Sagsøger: X

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal Dublinforordningen (¹), henset til 3., 32., og 39. betragtning hertil i forbindelse med artikel 1, 4, 18, 19 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes og anvendes således, at det mellemstatslige tillidsprincip ikke kan opdeles, således at alvorlige og strukturelle krænkelse af EU-retten, der før overførslen begås af den muligt ansvarlige medlemsstat over for tredjelandsstatsborgere, der (endnu) ikke er Dubblingangere, ubetinget er til hinder for overførsel til denne medlemsstat?
- 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, skal Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 1, 4, 18, 19 og 47 fortolkes således, at såfremt den muligt ansvarlige medlemsstat alvorligt og strukturelt krænker EU-retten, kan den overførende medlemsstat ikke efter Dublinforordningen på forhånd lægge det mellemstatslige tillidsprincip til grund, men må fjerne al tvivl med hensyn til eller godtgøre, at ansøgeren efter overførslen ikke kommer i en situation, som er i strid med chartrets artikel 4?
- 3) Hvilke bevismidler kan sagsøgeren anføre til støtte for sine argumenter om, at Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, er til hinder for hans overførsel, og hvilke beviskrav må der herved anlægges? Har den overførende medlemsstat, henset til henvisningen til den gældende EU-ret på asylområdet i betragtningerne til Dublinforordningen en pligt til samarbejde eller omhu, eller skal den ansvarlige medlemsstat, såfremt der er tale om alvorlige og strukturelle krænkelse af grundrettigheder over for tredjelandsstatsborgere, indhente individuelle garantier for, at ansøgerens grundrettigheder respekteres efter overførslen? Vil dette spørgsmål skulle besvares anderledes, såfremt ansøgeren er i bevisnød og ikke kan støtte sine sammenhængende og detaljerede forklaringer på dokumenter, og dette ud fra forklaringernes art heller ikke kan forventes?

- 4) Skal spørgsmål 3) besvares anderledes, såfremt ansøgeren godtgør, at klager til myndighederne og/eller indgivelse af retsmidler i den ansvarlige medlemsstat ikke er mulig eller ikke vil være effektivt?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26.6.2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší soud České republiky (Tjekkiske Republik)
den 15. juni 2022 — EXTÉRIA, s.r.o. mod Správní, s.r.o.**

(Sag C-393/22)

(2022/C 359/36)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší soud České republiky

Parter i hovedsagen

Sagsøger: EXTÉRIA, s.r.o.

Sagsøgt: Správní, s.r.o.

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 7, nr. 1), litra b) i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 (¹) af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at begrebet »aftaler om levering af tjenesteydelser« ligeledes omfatter foreløbige aftaler (pactum de contrahendo), hvorefter parterne har forpligtet sig til at indgå en endelig aftale i form af en aftale om levering af tjenesteydelser, som omhandlet i denne bestemmelse?

(¹) EUT 2012, L 351, s. 1

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hof van beroep te Antwerpen (Belgien) den 15. juni
2022 — Oilchart International NV mod O.W. Bunker (Netherlands) BV og ING Bank NV**

(Sag C-394/22)

(2022/C 359/37)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van beroep te Antwerpen

Parter i hovedsagen

Appellant: Oilchart International NV

Indstævnte: O.W. Bunker (Netherlands) BV og ING Bank NV